

Så har man fjernet en række puljer eller måske kun et par puljer under Trafikministeriet, som har overskrifterne Trafiksikkerhed, Trafikmiljø, Tilgængelighed, Støjbeskyttelse osv. De er fuldstændig slettet.

Så er der skåret dybt og bredt på miljøområdet. En ting som Vandfonden er fjernet. Det har man diskuteret meget i de senere dage i Folketinget. Det sjove ved det er, at det ikke er, fordi der ikke er brug for den. Det er, fordi den har været forvaltet forkert, at man har nedlagt den.

Så har man skåret i forskning og i støtte til vedvarende energi og energi i det hele taget. Der er beskåret dybt i budgetterne, man fyrer kompetente specialister eller fjerner deres eksistensgrundlag.

Så er der sket beskæringer i forskning på fødevarer og jordbrug. Universiteterne bliver ramt. Nu vil man, læser jeg så, i fremtiden til at styre, hvad universiteterne skal undervise i, og dermed velsagtens også i, hvad der skal forskes i. Det er jeg faktisk dybt bekymret for.

Jeg er bekymret for, om vi kan følge med i fremtiden, når man vil styre på den måde. Det er min opfattelse, at fri forskning i virkeligheden er en betingelse for udvikling. Jeg tror ikke på, at politikere er kloge nok til at styre forskning og uddannelse. Det ligner planøkonomi, det har de forsøgt sig med et andet sted i Europa, det slap de ikke særlig godt fra.

Så er der ulandsbistanden – det er jo en af vores mærkesager – og den er der skåret i, men den bliver bedre, siger man så nu. Det er jo svært at forstå, hvorfor den skulle blive bedre af, at man skærer en milliard væk. Det kunne man jo lige så godt gøre med den milliard mere.

Og hvor er vores troværdighed henne i forhold til vores samarbejdspartnere, når vi lige pludselig trækker os ud? Hvor velbegrundede er de steder, hvor vi har valgt at trække os ud? Det er klart, at der er nogle steder, vi skal trække os ud, og andre steder, vi skal øge indsatsen, sådan en proces skal ske løbende.

Vi skærer også på vores udenrigstjeneste, lukker ambassader – altså begrænsninger i vores internationale engagement, i vores forbindelser til verden omkring os. Her burde vi faktisk se til Norge. De sætter stor pris på at øve en international indsats, som ikke bare er udviklingsbistand og ikke bare har til formål at skaffe ordrer hjem til Norge, men de øver indflydelse med deres høje moral og deres ideer rundt omkring i verden, det nedvurderer vi og lukker.

Så er der miljøindsatsen i Østeuropa – den har vi snakket om mange gange – som er helt i modstrid med, hvad regeringen har sagt gentagne gange: mest muligt miljø for pengene. Alle forstår og ved, at det er dér, vi får en masse miljø for pengene, vi skaber os venner i Østeuropa, vi er ganske populære og velansete, og vi hjælper dem til et bedre liv, vi hjælper dem til at kvalificere sig til at blive medlemmer af EU osv., osv. Hvor er vores troværdighed, når vi på et tidspunkt vil og så lige pludselig trækker os ud?

Kl. 20.40

Så til slut lidt omkring den proces, som vi har været igennem. Regeringen har gjort sig til af, at den ville lægge forslaget ud til forhandling, at den ville skabe bredt samarbejde. Det har vi snakket lidt om, og vi er ikke dem, der klynker. Vores egen deltagelse har ikke været noget at skrive hjem om, og vi erkender jo, at vores fire mandater ikke gør finansloven en hel masse bredere. At de ikke kan bruges til noget formelt, er så det, det er, men ellers mener vi nu nok, at vi har noget at bidrage med, og det vil vi fortsat gøre på mange måder.

En anden ting er, at det hele er gået for hurtigt. Aftalen kom for hurtigt på plads med Dansk Folkeparti. Det lukkede for små fornuftige rettelser inden for systemet. Vi opdager gentagne gange ved de lovforslag, som har været til første behandling, at selv ministrene og regeringspartierne ordførere ikke helt har fundet ud af, hvilke konsekvenser der egentlig var af det, de fik fremsat her i en vældig fart. Det synes jeg er ærgerligt. Der kunne man godt have udsat processen lidt. Ja, vi fik udsat processen til nu, hvor vi skal stemme forslaget igennem, men det har der jo egentlig ikke været meget ved, når bogen var lukket. Det har været ret frustrerende, og det må det jo også være for de politikere og ministre, som har med det at gøre.

Så er der noget andet. Det er, at lovgivning er presset igennem Folketinget. Vi har været udsat for afkortet behandlingstid i udvalgene. Regeringen har brugt sit flertal til at få de beslutninger igennem udvalget, og jeg vil måske egentlig sige, at det mange gange er sket ved hjælp af nogle uerfarne nye medlemmer. Dels har regeringspartierne – der er jo temmelig mange nye medlemmer fra Venstre og Dansk Folkeparti – været, hvad skal man sige, nej, jeg skal ikke bruge udtrykket stemmekvæg, men lidt i den retning. Hvis man havde haft lidt mere erfarne mennesker i udvalgene, så tror jeg, at man somme tider kunne være kommet lidt længere med